

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΛΕΥΤΑΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

THE FIRST AND LAST AND ALWAYS PSILORITIS BIENNALE

Frank-Lee Alli-Tis
aka Β Στυλιανίδου
Ο αλγόριθμος της πέτρας

Frank-Lee Alli-Tis
aka V Stylianidou
The Algorithm of the Stone

Η υλοποίηση της Πρώτης, τελευταίας και παντοτινής μπιενάλε του Ψηλορείτη ξεκίνησε στις 17 Αυγούστου 2017 με την (προσωρινή) εγκατάσταση του έργου *Ελάσσονες κατοικοθεότητες* του Παναγιώτη Λουκά και της Μαλβίνας Παναγιωτίδη από τον Σταμάτη Σχιζάκη, στην κορυφή Τιμίου Σταυρός του Ψηλορείτη. Από τότε έχουν υλοποιηθεί έργα και δράσεις σε συνεργασία με τους παρακάτω καλλιτέχνες και καλλιτέχνιδες: Νίκος Αρβανίτης, Φοίβη Γιαννίση, Δημοσιούπαλληλικό Ρετιρέ, Κατερίνα Κατσιφαράκη, Ίρις Λυκουριώτη (Αρχιτέκτονες της Φάλανας), Χριστίνα Μήτρεντσε, Γιώργος Ξένος, Ρένα Παπασπύρου, Έφη Σπύρου, Δημήτρης Τράγκας, Μαρία Τσάγκαρη και Παντελής Χανδρής. Το παρόν έντυπο πραγματοποιήθηκε με αφορμή το έργο *tu Frank-Lee Alli-Tis aka Β Στυλιανίδου Ο αλγόριθμος της πέτρας* που υλοποιήθηκε στις 24 Ιουνίου 2025.

The realisation of The First and Last and Always Psiloritis Biennale started unfolding on the 17th of August 2017 with the (temporary) installation of the work *Lesser Goat Deities* of Panayiotis Loukas and Malvina Panagiotidi by Stamatis Schizakis on the Timios Stavros peak of Psiloritis mountain. Since then, works and actions have been realised in collaboration with the following artists: Nikos Arvanitis, Pantelis Chandris, Dimosioypalliliko Retire, Phoebe Giannisi, Katerina Katsifaraki, Iris Lykourioti (A Whale's Architects), Christina Mitrentse, Georgios Xenos, Rena Papaspyrou, Efi Spyrou, Dimitris Tragkas and Maria Tsagkari. The present booklet was produced on the occasion of the work by Frank-Lee Alli-Tis aka V Stylianidou *The Algorithm of the Stone* realised on the 24th of June 2025.

Ο ζωτικός χώρος του θανάτου

Τα πτωματοφάγα πτηνά της Κρήτης φωλιάζουν και αναπαράγονται στις κορυφές των βουνών αναζητώντας πτώματα ή υπολείμματα σφαγμένων ζώων για να τραφούν. Κατά τη διάρκεια της ζωής τους, τα πτηνά αυτά κινούνται σε μια περιοχή σχεδόν 5000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, έχοντας ουσιαστικά σχεδόν ολόκληρο το νησί σαν τον ζωτικό τους χώρο. Πλησιάζουν την τροφή τους με μια δική τους ιεραρχία που υπαγορεύεται από τις ικανότητές τους, την φυσιολογία τους και τις διατροφικές τους ανάγκες. Πρώτα τρέφονται τα είδη που μπορούν να σκίσουν την προβά και τη σάρκα του ζώου, στη συνέχεια τρέφονται όσα αναζητούν εντόσθια και στο τέλος τρέφονται οι γυπαετοί που μπορούν να καταπιούν ακόμα και ολόκληρα κόκαλα. Τα μεγαλύτερα κόκαλα των βοοειδών και ιπποειδών τα ρίχνουν από ψηλά για να σπάσουν. Για αυτό το λόγο το συγκεκριμένο πτηνό ονομάζεται Κοκκάλας στην Κρήτη, όπου επιβιώνει και ο τελευταίος αναπαράξιμος πληθυσμός στην νότια Ευρώπη. Τα όρνια, αν και θεωρούνται αρπαχτικά, δεν επιτίθενται σχεδόν ποτέ αλλά τρέφονται μόνο με ζώα που είναι ήδη άψυχα, ελκνόμενα από τη μυρωδιά της σήψης ή από άλλα έντομα και ζώα που ήδη έχουν εντοπίσει το πτώμα. Η σάρκα που τρώνε είναι ζωικής προέλευσης αλλά βρίσκεται ήδη στη διαδικασία επιστροφής στη γη.

"Ουράνιο εμπόριο φιλάγαθων γνώσεων"
Χόρχε Λουίς Μπόρχες, *Η αναλυτική γλώσσα του Τζον Ουίλκινς*

Ο Ιωάννης Κονδυλάκης, κρητικός συγγραφέας και λαογράφος, γνωστός σήμερα κυρίως για το ηθογραφικό μυθιστόρημα «Ο Πατούχας» (1892), συγκεντρώνει καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του κρητικές λέξεις και ιδιώματα που αποτύπωνε σε μικρά σημειωματάρια ως «Το Κρητικόν Λεξιλόγιον». Τα σημειωματάρια αυτά τα δώρισε πριν τον θάνατό του στο Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου το 1920 και μόλις το 1990 εκδόθηκαν σε επιμέλεια του Θεοχάρη Ε. Δετοράκη από την Βικελαία Βιβλιοθήκη του Δήμου Ηρακλείου. Αποτελούν ένα σπάνιο τεκμήριο του πλούτου και της εκφραστικής δυνατότητας του Κρητικού ιδιώματος του παρελθόντος. Οι λέξεις που περιλαμβάνονται μέσα εκπροσωπούν τον πολιτισμό από τον οποίο προέρχονται, εκφράζουν συμπεριφορές, παραδόξα, αξίες ενώ παράλληλα ονομάζουν την φύση του νησιού, τα ζώα, τη γεωμορφία, τα μετεωρολογικά φαινόμενα. Για τις ανάγκες της έκδοσης τους

The vital space of death

The scavenger birds of Crete build their nests and reproduce on mountain peaks, searching for carcasses or remains of slaughtered animals to feed on. During their lifetime, these birds move within an area of almost 5,000 square kilometers, having as their vital space almost the entire island. They approach their food with their own hierarchy, dictated by their abilities, physiology, and dietary needs. The species that can tear the hide and flesh of the animal feed first, then those that prefer the entrails, and finally the bearded vultures, which can even swallow whole bones. They drop the largest bones of bovine and equidae from high altitude in order to break them in smaller pieces. For this reason, this particular bird is called Kokkálas ("bone-breaker") in Crete, where the last reproductively viable population in southern Europe survives. Vultures, though considered birds of prey, almost never attack but feed only on already lifeless animals, drawn by the smell of decay or by other insects and animals that have already located the carcass. The flesh they eat is of animal origin but is already in the process of returning to the earth.

"Celestial Emporium of Benevolent Knowledge"
Jorge Luis Borges, *The Analytical Language of John Wilkins*

Ioannis Kondylakis, a Cretan writer and folklorist, known today mainly for the ethnographic novel "Ο Πατούχας" (1892), collected throughout his life Cretan words and idioms, which he recorded in small notebooks as «Το Κρητικόν Λεξιλόγιον» [The Cretan Vocabulary]. He donated these notebooks before his death to the Archaeological Museum of Heraklion in 1920. These were published only in 1990 under the editorship of Theoharis E. Detorakis by the Vikelaia Municipal Library of Heraklion. They constitute a rare document of the richness and expressive capacity of the Cretan dialect of the past. The words included represent the culture from which they originate, express behaviours, paradoxes, values, while at the same time naming the island's nature, animals, geomorphology, meteorological phenomena. For the purposes of their publication in the form of a dictionary, they had to be indexed. However, placing the words in alphabetical order imposes a sequence and a hierarchy arising from the utilitarian handling of these records. At the same time, this indexing destroys the order of collection and writing that would have followed the author's research, experiences, travels, acquaintances, and discussions with other speakers of the Cretan language.

με τη μορφή λεξικού έπρεπε να ευρετηριοθούν. Η τοποθέτηση των λέξεων σε αλφαβητική σειρά όμως επιβάλλει μια σειρά και μια ιεραρχία προερχόμενη από την χρηστική αντιμετώπιση αυτών των καταγραφών. Παράλληλα, αυτή η ευρετηρίαση καταστρέφει την σειρά συλλογής και συγγραφής τους που θα ακολουθούσε την έρευνα, τις εμπειρίες, τα ταξίδια, τις γνωριμιές και τις συζητήσεις του συγγραφέα με τους άλλους ομιλητές της κρητικής γλώσσας.

Πώς μαθαίνεις να συλλαβίζεις;
Αίμα, ουρανός και ήλιος,
πρώτα το ίδιο σου το όνομα,
η πρώτη σου ονοματοδοσία,
το πρώτο σου όνομα,
η πρώτη σου λέξη.
Μάργκαρετ Άτγουντ, απόσπασμα από το *Spelling*

Ο καλλιτέχνης Franck-Lee Alli-Tis που κάποτε λεγόταν Β.Σ. δημιούργησε για την *Πρώτη, τελευταία και παντοσινή μπιενάλε του Ψηλορείτη* ένα πολύπτυχο έργο αποτελούμενο από μια ιστορία υποθετικής λογοτεχνίας (speculative fiction), το ψηφιακό σχέδιο ενός όρνιου αποτελούμενο από λήμματα του «Το Κρητικόν Λεξιλόγιον» του Ιωάννη Κονδυλάκη και μια δράση ενσωμάτωσης του σχεδίου αυτού στο τοπίο του Ψηλορείτη. Η ιστορία αναφέρεται σε ένα μελλοντικό υποθετικό σενάριο όπου μη-ανθρώπινα όντα αναπτύσσουν τρόπους αναγνώρισης των μη-εχθρικών ανθρώπων και αναπτύσσουν συμμαχίες και συνεργασίες μέσα από τη γλώσσα. Στην ιστορία αυτή, οι λέξεις συγκεντρώνονται σε νέφη και μετακινούνται δημιουργώντας νέες αφηγήσεις. Το σχέδιο του όρνιου από λέξεις εικονοποιεί στοιχεία της ιστορίας αυτής αλλά και αποτελεί το ίδιο ένα παράδειγμα του τρόπου που οι λέξεις αναδιατάσσονται πέρα από την αλφαβητική κατηγοριοποίηση. Για τις ανάγκες της δράσης και σύμφωνα με τις οδηγίες του Franck-Lee Alli-Tis το σχέδιο αυτό βρέχεται και πιέζεται πάνω στα βράχια του βουνού για να ενσωματωθεί στην πέτρα, να εισχωρήσουν οι λέξεις μέσα στις ρωγμές του βουνού και να μεταλλαχτούν -όπως περιγράφεται στην ιστορία. Έτσι συμμετέχει και το ίδιο το βουνό στην διαμόρφωση των λέξεων, ορίζοντας την σειρά τους και τη μορφή τους, σαν μια μη-ανθρώπινη γραμματική λέξεων που είναι των ανθρώπων, των ζώων, του τοπίου και της ατμόσφαιρας, μια γλώσσα συγγενικότητας και συμμαχίας, ενάντια μόνο στην αλφαβητική τάξη πραγμάτων.

Σταμάτης Σχιζάκης
Οκτώβριος 2025

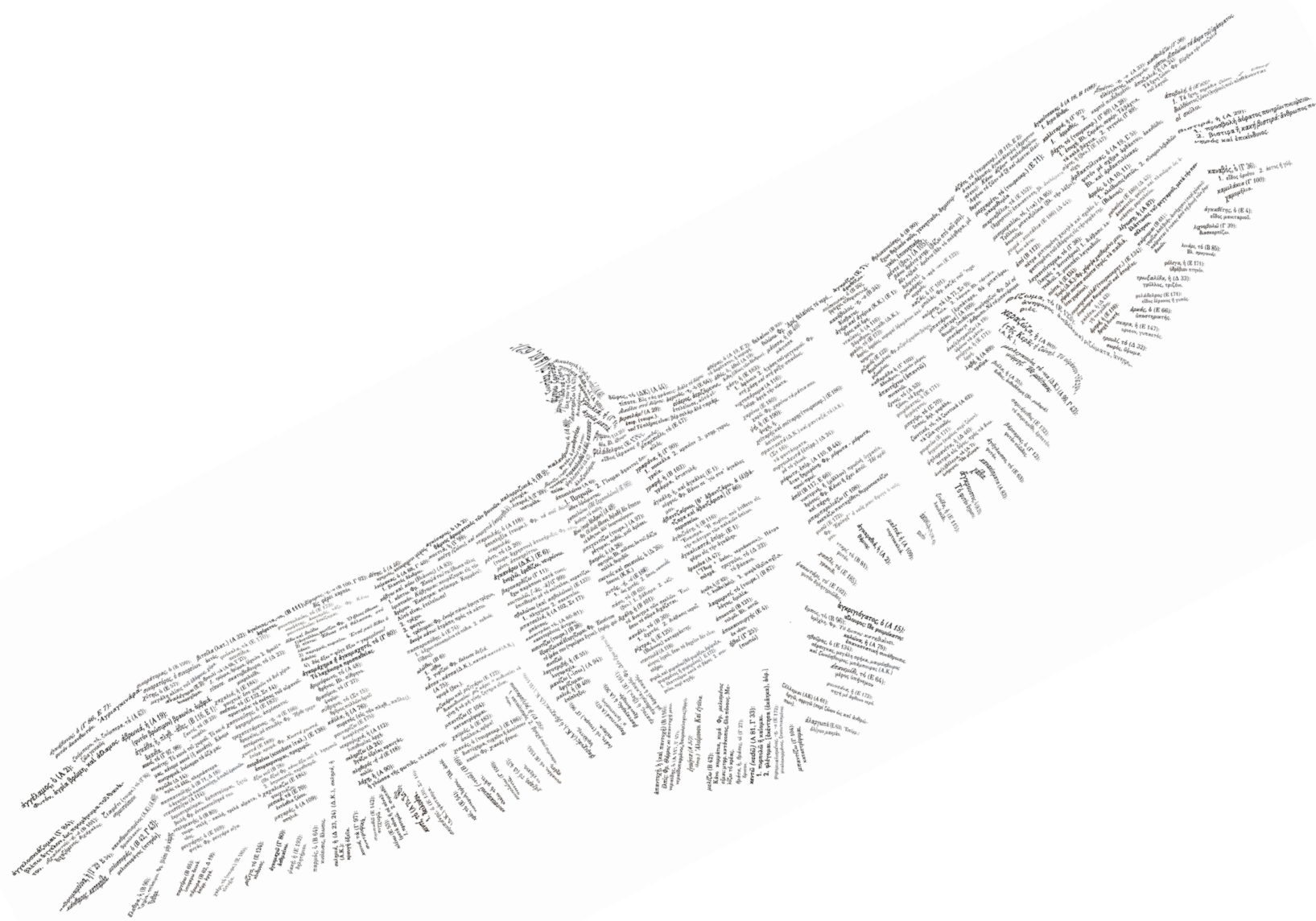
How do you learn to spell?
Blood, sky & the sun,
your own name first,
your first naming,
your first name,
your first word.
Margaret Atwood, *Spelling* (excerpt)

Artist Franck-Lee Alli-Tis, once called V.S., proposed for *The First and Last and Always Psiloritis Biennale* a polyptych work consisting of a speculative fiction story, the digital drawing of a vulture composed of entries from Ioannis Kondylakis' Cretan vocabulary, and the act of integrating this design into the landscape of Psiloritis. The story refers to a future hypothetical scenario in which non-human beings develop ways of recognizing non-hostile humans and build alliances and collaborations through language. In this story, words gather into clouds and shift, creating new narratives. The vulture design made of words illustrates elements of this story but also constitutes in itself an example of how words can be rearranged beyond alphabetical classification. For the needs of the act, and according to the instructions of Franck-Lee Alli-Tis, this drawing is soaked in water and pressed onto the rocks of the mountain so that it is absorbed into the stone, the words seeping into the mountain's cracks and mutating—as described in the story. Thus, the mountain itself participates in shaping the words, defining their order and form, like a non-human grammar of words belonging to humans, animals, landscape, and atmosphere—a language of kinship and alliance, opposed only to the alphabetical order of things.

Stamatis Schizakis
October 2025

Μπαντίζω (Γ 104)
καταστρέφομαι
Χαυμός, ό (Ε 18)
άπώλεια, κρίμ

Ο αλγόριθμος της πέτρας

Φτάσαμε εντέλει σε εκείνα τα χρόνια όπου τα ανθρώπινα σώματα πάνω στη γη λιγοστεύουν

κ α τ ά

στρέφονται

Οι μη ανθρώπινες μορφές ζωής, οργανικές και ανόργανες αναπτύσσονται έναν κώδικα ιχνηλάτησης του ποσοστού επικινδυνότητας των ανθρώπινων σωμάτων.

Όταν τα ανθρώπινα σώματα συνομιλούν μεταξύ τους, σωματίδια απελευθερώνονται στην ατμόσφαιρα μεταφέροντας χημικά σήματα που αποκαλύπτουν αν το σώμα είναι φιλικό ή απειλητικό. Το χρώτο, η υγρασία των λέξεων προδίδει τα ανθρώπινα σώματα.

Αναπνοές μεταφέρουν μηνύματα, σηματοδοτούν σωματικές τροπικότητες. Οι μη ανθρώπινες μορφές ζωής ανταλλάσσουν μεταξύ τους αυτές τις πληροφορίες.

«Πόσο επικίνδυνο είναι αυτό το ανθρώπινο σώμα;»

Κάθε είδος έχει διαφορετικό τρόπο να στέλνει μηνύματα.

Όλα τα είδη ωστόσο έχουν την ικανότητα να αποκωδικοποιούν τα σημάδια. Τα μυρμήγκια και τα έντομα αφήνουν πάνω στις πέτρες ίχνη που εκκρίνουν από τους αδένες αφής.¹

Τα πουλιά προκαλούν με το χτύπημα των φτερών τους ρυθμικούς ήχους.

Τα δέντρα ρίχνουν ένα μέρος του φυλλώματός τους δημιουργώντας συγκεκριμένους σχηματισμούς πάνω στο χώμα.

Ο αέρας φυσάει προκαλώντας κοφτά ή παρατεταμένα κύματα πίεσης.

Κάποια ανθρώπινα σώματα επιλέγονται ως σύμμαχα.

Μεταναστεύουν στον Ήηλορείθη όπου επιχειρούν να φτιάξουν συνέργειες και συγγένειες με τα πουλιά, τους θάμνους, τα έντομα, τα ερπετά, το χώμα, τους βράχους, τις πεταλούδες, ακόμη και με τα πιο άγρια αρπακτικά.

Πάνω σε μεγάλες διάφανες επιφάνειες μεταφέρουν σμήνη λέξεων από το τοπικό λεξιλόγιο. Ο κόσμος αποτελείται από εγκαταλελειμμένες σημασίες πριν συντονιστούν σε σμήνη συσχετισμών για να π[α]ράξουν ιστορίες.²

Μετάλλαξη #1

Όταν ξεκινάει να βρέχει, τοποθετούν τις διάφανες επιφάνειες με τις λέξεις πάνω σε κοφτερά βράχια και τις πιέζουν. Η πέτρα μεταφέρει τη μνήμη των αιώνων στα μόριά της, την λάβα, την μνήμη των καθιζήσεων, της βροχής, του χιονιού, της σκόνης, των σκουπιδιών, των περιττωμάτων, των απολιθωμένων ζώων, των βημάτων, των κρότων των κεραυνών. Η τραχύτητα των βράχων μεταφέρει πάνω στο χαρτί με τις λέξεις του λεξιλογίου από μελάνι, τους ρυθμούς της υφής και της υλικής μνήμης της· δίνει συγκεκριμένες υλικές εντολές που διαταράσσουν τη γραμματική της ανθρώπινης γλώσσας. οι λέξεις μεταλλάσσονται δημιουργώντας ένα καινούργιο περισσότερο-από-ανθρώπινο-λεξιλόγιο.

Δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο σε αυτές τις τοποθεσίες.

1 Εδώ υπάρχει έμμεση αναφορά στο κείμενο «The Author of the Acacia Seeds. And Other Extracts from the Journal of the Association of Therolinguistics», όπου η Ursula Le Guin εφευρίσκει τον όρο «therolinguistics» (θηρογλωσσολογία) ως έναν νεολογισμό για ένα φανταστικό πεδίο έρευνας, την σπουδή μη ανθρώπινων γλωσσών και μορφών επικοινωνίας. 2 Don DeLillo, *White Noise*, Viking Presse, 1985.

The Algorithm of the Stone

We finally reached those years when human bodies upon the earth grow fewer, Over t

u r n

ing everything to ruin

Nonhuman life forms, both organic and inorganic, develop a code for tracing the danger-level of human bodies.

When human creatures converse with one another, particles are released into the atmosphere, carrying chemical signals that reveal whether a body is friendly or threatening.

The breath — the moisture of words — betrays human bodies.

Breaths carry messages, signalling bodily modes and moods.

Nonhuman life forms exchange this information among themselves.

“How dangerous is this human body?”

Each species has a different way of sending messages.

Yet all species possess the ability to decode the signs.

Ants and insects leave traces on stones, secreted from their touch-glands.¹

Birds produce rhythmic sounds with the beating of their wings.

Trees drop part of their foliage, forming specific patterns upon the soil.

The wind blows, generating short or prolonged waves of pressure.

Some human bodies are chosen as allies.

They migrate to Mount Psiloritis, where they attempt to weave synergies and kinships with birds, shrubs, insects, reptiles, the soil, the rocks, the butterflies and even with the most savage predators.

Upon large transparent surfaces they transfer swarms of words.

The world consists of abandoned meanings before they are

attuned into swarms of associations that generate stories.²

Mutation #1

When rain begins, they place these transparent word-surfaces on sharp rocks and press them down. The stone transmits into its molecules the memory of centuries — lava, the memory of sedimentations, of rain, of snow, of dust, of garbage, of droppings, of fossilized animals, of footsteps, of the crashes of thunder.

The roughness of the rocks imprints the rhythms of texture and of material memory upon the paper with the ink-words; it gives precise material commands that disturb the grammar of human language. The algorithm of the rocks produces other sounds of a rugged grammar.

There is nothing new in these locations. There are only mutations, translations, metamorphoses, and distortions. Materiality is neither impassive nor static; it is in constant motion of connection and transmission. Connectivity with transmissibility are movements that run also through language.

Every day the words change; they mutate depending on the weather, the wind, the drought, the humidity, the rain, or the heat. They contract or expand, crumple, fold, and shift directions and meanings; they crease, they cling to the rock’s curves or sink into

Υπάρχουν μόνο μεταλλάξεις, μεταφράσεις, μεταμορφώσεις και παραμορφώσεις. Η υλικότητα δεν είναι αμέτοχη ούτε στατική· βρίσκεται σε συνεχή κίνηση σύνδεσης και μετάδοσης. Συνδεσιμότητα με μεταδοσιμότητα αποτελούν κινήσεις που διατρέχουν και την γλώσσα. Κάθε μέρα οι λέξεις αλλάζουν· μεταλλάσσονται ανάλογα με τον καιρό, τον αέρα, την ξηρασία, την υγρασία, τη βροχή ή την ζέση. Συστέλλονται ή διαστέλλονται, τσαλακώνονται, τσακίζονται και αλλάζουν κατευθύνσεις και σημασίες, εφάπτονται στις καμπυλώσεις του βράχου ή βυθίζονται στα κοιλάματά τους· συναρμολογούν διαφορετικές συνδέσεις και σημασίες. Τα ανθρώπινα σώματα ανοίγουν το στόμα τους και τις προφέρουν· πώς ηχούν; Θουρβώδεις σημασίες πέρα από το πατριαρχικό σύστημα συγγένειας. Ο αλγόριθμος των βράχων παράγει άλλους ήχους μιας τραχιάς γραμματικής.

Μετάλλαξη #2

Ο κοκκάλας, το αρπακτικό όρνιο, μεταφέρει στο περιγράμμα του επιλεγμένες λέξεις από το λεξιλόγιο της κρητικής διαλέκτου. Σμήνη λέξεων δημιουργούν ιστορίες.

Λέξεις έλκονται ή μία από την άλλη· δημιουργούν σμήνη και συγγένειες μετακινούμενων ιστοριών.

Πώς η μία λέξη πλησιάζει την άλλη; καναβός (όρνιο) / καμιλάκια (χαμομήλι) λόχη (η γλώσσα της φωτιάς, το καύμα της) / θράσα (όρνιο) κεραζώσα (ουράνιο τόξο) / μελιγκούνι (μυρμήγκι) ρίχτρα (καταρράκτης) / μανίζω (οργίζομαι) / αγκάβανος (φυτό ακανθωτό) τρωξάλιδα (γρύλλος, τριζόνι) / βιόλα (ανθός) ψακωτάρι (φυτό δηλητηριώδες) / κεντώ (πυρπολώ, φλέγομαι) διχαλωτός (διχαζόμενος, διχάλαλος) / φυσώ (έφυγε ο νους μου) αποτσακίζω (αλλάζω κατεύθυνση) / συγγένεια (διάβα, το πέρασμα)

Το σώμα του αρπακτικού ιπτάμενου ζώου μεταμορφώνεται σε αρχείο ενός τοπικού λεξιλογίου. Οι λέξεις αντικαθιστούν τα όργανα, το δέρμα, τα φτερά. Μεταφράζονται σε ζωική ύλη. Ο κοκκάλας, μόλις φτάνει στις σπάστρες, τα κοφτερά βράχια ενός απόκρημνου γκρεμού, αφήνει το τοπικό λεξιλόγιο να γκρεμοτσακιστεί. Κατόπιν, σε ελικοειδή πτήση ακολουθεί τις λέξεις μια μια κοιτώντας τες να θρυμματίζονται. Σμήνη λέξεων τσακίζονται.

Ο αλγόριθμος των βράχων παράγει άλλους ήχους μιας απόκρημνης γραμματικής.

Franck-Lee Alli-Tis
για την *Πρώτη, τελευταία και παντοινή*
μπιενάλε του Ψηλορείτη, 2025

its hollows. Human bodies open their mouths and utter them; how do they sound?

Noisy meanings beyond the patriarchal system of kinship. The algorithm of the rocks produces other sounds of a rugged grammar.

Mutation #2

The kokkálas, the predatory vulture, carries within its outline selected words from the vocabulary of the Cretan dialect. Words are drawn to one another; they form swarms and kinships of shifting stones.

How does one word approach another? kanavos (vulture) / kamilákia (chamomile) lochi (the tongue of fire, its burning) / thrassa (vulture) kerazósa (rainbow) / meligoúni (ant) nichtra (waterfall) / manizo (to become enraged) / angávano (thorny plant) troxalída (cricket) / violá (flower) psakotári (poisonous plant) / kentó (to set ablaze, to burn) dichalotós (forked, divided) / fysó (my mind fled) apotsakizo (to change direction suddenly) / syngéneia (passage, crossing)

The body of the predatory flying creature transforms into an archive of a local vocabulary.

The words replace its organs, its skin, its wings, its bones. They are translated into animal matter.

The kokkálas, as soon as it reaches the spástres — the sharp rocks of a sheer cliff — lets the local vocabulary plummet to its destruction.

Then, in a spiral flight, it follows the words one by one, watching them shatter. Swarms of words are broken.

The algorithm of the rocks produces other sounds — a precipitous grammar.

Franck-Lee Alli-Tis
for *The First and Last and Always Psiloritis Biennale, 2025*

3 Kokkálas — Bearded vulture (*Gypaetus barbatus*), also known in Crete as “bone-eater,” a culturally significant scavenger.

Ω Franck-Lee Alli-Tis aka Β Στυλιανίδου (ω/τι/των) είναι ένα αρρενώτροπο λουλουδόφυτο που φυτρώνει στα ριζωματικά πεδία της τέχνης, του ήχου και της γραφής.

Σπούδασε εικαστικές τέχνες (UdK Berlin) και Λογοτεχνία και Γλωσσολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων. Στα έργα τη χρησιμοποιεί διαφορετικά καλλιτεχνικά μέσα, όπως το βίντεο, την ποιητική γραφή, τον ήχο/τη μουσική, τη φωνή και την περφόρμανς. Το έργο τύ Franck-Lee αναζητά τις διασταυρώσεις μεταξύ γλώσσας, φωνής, σώματος και εικόνας ως ρυθμό και υλικότητα, αντλώντας έμπνευση από τις παραδόσεις του spoken word, καθώς και από πειραματικά μουσικά και ποιητικά κινήματα.

Το 2019, ω Franck-Lee συνίδρυσε το WordMord, μια συλλογική και διεπιστημονική καλλιτεχνική ερευνητική πλατφόρμα σε εξέλιξη. Το WordMord διερευνά τις πολύπλοκες διαπλοκές της γλώσσας, του σώματος και της τεχνολογίας με τη βία—αλλά και με την απόλαυση και τη σεξουαλικότητα.

Από το 2018 μέχρι το 2020 συνεπιμελήθηκε και συνδιοργάνωσε το κουίρ φεμινιστικό φεστιβάλ Αφροδίτη*/Aphrodite*.

Ζει και εργάζεται στο Βερολίνο και την Αθήνα.
<https://stylianidou.com>

Ο Σταμάτης Σχιζάκης (Ηράκλειο, 1980) εργάζεται από το 2005 ως ιστορικός τέχνης και επιμελητής στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Franck-Lee Alli-Tis aka V Stylianidou (they/them) is a boyish flowerplant that grows in the rhizomatic fields of art, sound and writing.

Franck-Lee studied visual Arts at the University of the Arts Berlin and Literature and Linguistics at the University of Ioannina. They work across a variety of media, including video, poetry, sound/music, voice, language, installation, and performance. Their video and sound installations often incorporate experimental poetic texts that engage with queer-feminist theory and respond to elements drawn from current news and media. In 2019, Franck-Lee initiated and co-founded WordMord, an ongoing collective and transdisciplinary artistic research project. WordMord explores the complex entanglements of language, the body, and technology with trauma and violence—but also with pleasure and sexuality.

From 2018 to 2020 they co/curated the feminist queer project Aphrodite* in Athens.

Lives and works in Athens and Berlin.

<https://stylianidou.com>

Stamatis Schizakis (Heraklion, 1980) works since 2005 as an art historian and curator at the National Museum of Contemporary Art Athens.